

Der er ikke andet at gøre. Det er en Art Sikkerhedsventil, en Art Regulator paa Samfundslivet. Det er jo ikke blot Brød, der raabes paa, og Smør, der skal skaffes; der skal ogsaa skaffes Boliger, og Forholdet er, som jeg siger.

Man kan omkring i Provinserne se Sundhedskommissionerne fuldstændig nedlægge Arbejdet. Man har sine Steder f. Eks. faaet vedtaget en ny Sundhedsvedtægt, efter hvilken visse Arter af smaa og usunde Lejligheder kan eller skal nedlægges, men Sundhedskommissionen, der som Regel bestaar af en Herredsfoged, nogle Læger, undertiden et eller to Medlemmer, valgte af Byraadet, og derfor som Regel bestaar af Folk, der i højere Grad ser paa deres egne og deres Medmenneskers Pengepung end paa det almindelige Samfunds Bedste, ræsonnerer som saa, at naar der er Trang med Hensyn til Lejligheder, kan vi virkelig ikke gaa hen og kassere nogle. Resultatet er, at alle de Skruptudsehuler og Rottebuler, der burde kasseres alene af Anstændighedshensyn, faar Lov til stadig at bebos. Ja, man gaar endogsaa videre, det kan jeg nævne Eksempler paa. Man lukker ganske stille Øjnene for, at Lejligheder, som Sundhedskommissionen en Gang har erklæret for ubrugelige, atter bliver taget i Brug; og man kan se, at Folk, der bebor en 2-Værelses Lejlighed, lader en Slægting af Familien, som f. Eks. bliver husvild ude paa Landet — ogsaa paa Landet bliver nemlig Folk i disse Tider i ret stor Udstrækning husvilde, for der bygges der heller ikke nok, i alt Fald ikke for Smaakaarsfolk — flytte ind til sig i en saadan 2-Værelses-Lejlighed. Huslejen er dyr, og Familien faar lidt for at lade den anden Familie flytte ind. Hver Gang dette sker, faar den Bykommune, hvori en saadan Familie flytter ind, i Løbet af et halvt Aar en Familie til, som den skal skaffe Lejlighed til, hvis ikke en fuldstændig Overbefolkning af de smaa Lejligheder skal finde Sted. Saadan er Forholdet.

Jeg benægter naturligvis ikke, at den højtærede Finansminister skal værne Statskassens Interesser, men for øvrigt vil jeg sige om og til den højtærede Finansminister, der ved saa mange Lejligheder har vist, at han ogsaa kan varetage andre Interesser end Statskassens, at selv om vi ikke i Øjeblikket kan komme længere i dette Spørgsmaal end til

at bevilge denne halve Million eller saa — jeg ved ikke, om der kan blive lidt mere —, kommer vi ganske sikkert til i en nær Fremtid at tage Spørgsmaalet om Betingelserne for at faa afhjulpet Bolignøden op til en ganske anderledes nøje Undersøgelse, og jeg tør maaske forvente, at den højtærede Finansminister til den Tid ikke vil stille sig afvisende. Den højtærede Finansminister har jo ingen anden Opgave end at skaffe Penge. Jeg vil naturligvis indrømme, at det ogsaa undertiden er en ret vanskelig Opgave, men den højtærede Minister har under disse Krigsaar vist os, at han er i Stand til at finde Udveje, og jeg tænker mig, at Ministeren ogsaa vil være i Stand til at finde Udvej til at skaffe de Penge, som maa til paa dette Omraade. Ellers vil Bolignøden i Forbindelse med al den anden Utilfredshed, der skabes af de Forhold, som Krigen har medført, navnlig hvis Krigen trækker i Langdrag — hvad vi jo, jeg ved ikke, om jeg tør sige alle, tror; men i alt Fald jeg tror, at Krigen vil være længe endnu — føre os ind i Tilstande, som vi i Øjeblikket ikke kan ane det fjerneste om, men som vi maa befrygte det allerfarligste af.

Derfor henleder jeg den højtærede Ministers Opmærksomhed paa en Løsning af Boligspørgsmaalet, som er ganske anderledes rationel end den, der er tilsigtet ved det foreliggende Lovforslag, og jeg har tillige haft Lejlighed til at sige til Tingets ærede Medlemmer, at vi maa endelig ikke slaa os til Ro, hvis vi, hvad der er min Mening, vil prøve paa at se ud i Fremtiden og forebygge de Sygdomme, der kan opstaa som Følge af hele den forfærdelige Udvikling, kan jeg næsten kalde det, som Verden for Tiden er inde i.

Formanden: Folketingsmand Moesgaard-Kjeldsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Moesgaard-Kjeldsen: Det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen) er her i Tinget bekendt for at være en stringent Tænker. Det undrer mig derfor noget, at det ærede Medlem kan bestride Rigtigheden af min Udtalelse om, at Byggeforeningernes Arbejde i al Almindelighed maa karakteriseres som et fortjenstfuldt Arbejde, og efter det Sortsyn, det ærede Medlem nu i sin